

Другиятъ разбойникъ, Вейсъ ага, мечтъ на Кушчу-Оглу, както се изразяваха турцитѣ, широкоплѣщясть момъкъ малко повече отъ двадесетъ годишенъ, на бой великанъ; вратътъ му като на бикъ, очитѣ му като на волъ; на длънѣта му би могла да танцува и да се върти мантичка гурия; краката му такива, че ако той напълняше ботушѣтъ си съ прѣстъ и пакъ я изспяше, то би се образувала купчина като могла, както разказватъ за Крали-Марка. Него го хванаха, както едно врѣме лиллипугитѣ свързали Гулливера. Той пжикаше, сърдяше се и вървеше.

Другитѣ бѣха обикновенни разбойници, укриватели на разбойници и краденитѣ вещи, тѣхни шпиони; на-турски тѣ се зовжтъ *ятаци*, защото у тѣхъ пощуватъ разбойници и имъ даватъ прибѣжище.

Стареца Стефанъ се измъчваше отъ любопитство; языкътъ го сърбѣше и очитѣ му примигваха, но спорѣдъ българскитѣ обичай, той нито поглѣда къмъ оная страна, дѣто стояха подъ караулъ хайдутитѣ; не намекна за тѣхъ нито съ една дума, и даже се страхуваше да помисли за тѣхъ. Бѣдни хора! Защо ги ловягъ! Затова ли че сж поискали свободно да се поразвеселятъ съ любимата си работа. О, проклетъ танзиматъ! Стареца си наведе очитѣ надолу, кръстоса си ржцѣтъ на гърдитѣ, и само съ поглѣдъ заповѣдваше на своитѣ домашни да наливатъ вино на казацитѣ.

Послѣ той разказа на этотникътъ, отколѣшенъ неговъ приятель по ловъ, какъ прѣди нѣколко дена една голѣма мечка одрала три крави въ гората надъ Сотиря; жителитѣ тръгнали по диритѣ ѝ да я гонягъ, на сюзень, цѣлото село, а пакъ на него извѣстили за това. Той възсѣдналъ свойтъ Сивко, нарамилъ шининето, което му подарилъ Ага-Паша и запасалъ даденнй му отъ Милоша Обрѣновичъ ножъ, и припусналъ прѣзъ гори и долини, а вѣтарътъ му подевиркалъ въ ушитѣ: не хвъркай, нѣма да ме испрѣваришъ! Като зачулъ гърмѣжъ отъ къмъ Сотиря, той за да не закъснѣе ущицалъ Сивка за ухото. Коньтъ припналъ и испрѣварилъ вѣтара. Старецътъ до-